

ΠΛΑΤΩΝ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΠΕΖΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΔΟΤΗΣ "ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,"

ΑΘΗΝΑΙ

1912

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

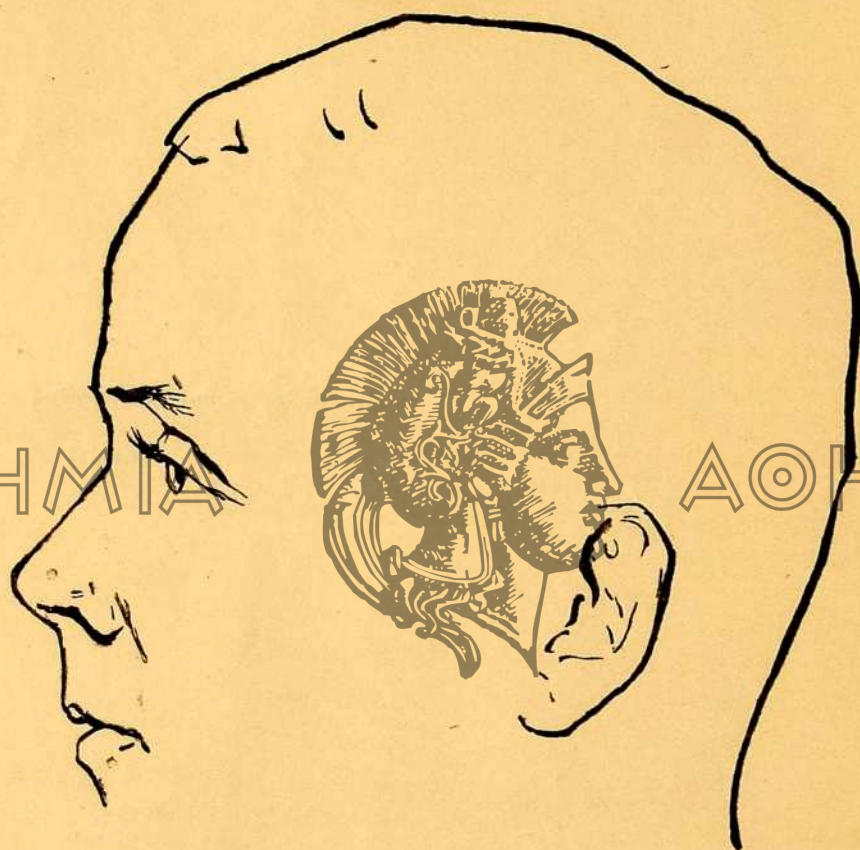
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ

Ἀποκάλυψις

ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ στρατοκόποι σὰν περνᾶνε κουρασμέν' ἀπὸ τὸ δρόμο, τὰ μάτια τους ἀργογυρνᾶνε καὶ τὴν κορυφὴ κυτᾶνε τοῦ βουνοῦ τοῦ μακρινοῦ. Ἐκεῖ ὀρθώνεται τὸ μαγικὸ Παλάτι τοῦ παραμυθιοῦ. Κάτω στὴ χώρα, ὅταν οἱ γιαγιάδες τὴν ἀνέμη τους μὲ τὸ τρεμάμενό τους πόδι σιγανὰ σκουντᾶνε καὶ παραμιλᾶνε, τὰ παλιὰ τὰ χρόνια — ἄχ καὶ ποῦναι τα! — θυμίζοντας στὸν ἑαυτό τους, κάτι καὶ γιὰ τὴν κοράλλινη κορῶνα μουρμουρίζουν καὶ γιὰ τὴν πετραδοστολίστη δαλματική, ποὺ βρεῖσκονται μέσ' στὸ Παλάτι, πάνω σ' ἓνα ὠριοθώρητο κουβοῦκλι. Καὶ τὰ μικρὰ τ' ἀγόρια, στῆς ἐκκλησίας τὸν αὐλόγυρο σὰν περπατᾶνε κουρασμέν' ἀπὸ τὸ ψάλλσιμο, τὸ δέλι, γιὰ τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς κρυφομιλᾶνε, τραβηγμένα στὶς γωνιές. = Ὅποιος τὴν κορῶνα καὶ τὴ δαλματικὴ φορέσῃ, μίλησε μιὰ νύχτα Χριστουγέννων καὶ εἶπεν ἡ γοργόνα ἡ παλαιϊκιά, ποὺ σκύβει πάνω ἀπ' τῆς πόρτας τὸ φεγγίτη, κοσμοκράτορας θὰ γίνῃ. Τὸ πρωτὶ ὁ ἥλιος θὰ τὸν προσκυνᾷ καὶ τὴ νύχτα ἡ σελήνη. Τοὺς ζωντανοὺς θενὰ νεκρώσῃ καὶ τοὺς πεθαμένους ἀπὸ τὸ σταχτί τους ὕπνο θὰ σηκώσῃ.

Καὶ τὰ μικρὰ τ' ἀγόρια, τὰ παιδιά τὰ διαλεγμένα, τὰ προωρισμένα, κεῖνα πῶχουν μάτια πλάνα καὶ ξανθὰ μαλλιά, ποὺ μεγαλώνουν λυπημένα δίχως νὰ βγάλουνε μιλιὰ, τὴ νύχτα τὸ παράθυρο ἀνοίγουνε, κυτᾶνε κατὰ τὴν κορυφὴ τοῦ μακρινοῦ βουνοῦ καὶ λαχταρᾶνε. Ἀναστενάζουν βλέποντας νὰ λάμπῃ πάνωθὲ του τὸν αὐγερινὸ ἴδιο ἀγκάθι ἀσημένιο καὶ τὴ στιγμή ποὺ οἱ καμπάνες σειῶνται νὰ χτυπήσουν ὄρθον ἢ ἐσπερινό, ἀπὸ τὸ μάτι τους κυλάει δάκρυ μολυβένιο. Καὶ μεγαλώνοντας σὲ μιὰν ἀπαντοχὴ μεγάλη, περιφρονᾶνε τὰ καλὰ τοῦ Βασιλιᾶ καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Κράλη, ὅλοι μαζί, χωρὶς νὰ βγάλουνε μιλιὰ — οἱ νέοι μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά — ἀφίνουνε τὸν κάμπο ποὺ βλαστήσανε καὶ φεύγουνε νὰ πᾶνε — παληκάρια μεστωμένα —, κεῖ ποὺ καρτερᾶνε — ρήγισσες μὲ τὰ πέπλα τὰ βαριὰ στὰ πρόσωπα κατεβασμένα —, τῆς Μοίρας τὰ γραμμένα μυστικά.

Βγῆτε τῶρ' ἀπ' τὸν ἰδανικὸν ναό σας, εὐαγγελικὲς ιδέες, πάνοπλες σὰν οἱ λευῖτες τῆς Σιών πού εἰν' τὰ χέρια τους βαριά κι' ἀχνίζουν ἀπ' τὸ αἷμα τῶν σφαχτῶν. Πηδήσετε σι' ἀλόγατά σας τὰ κατὰμαυρα καὶ τὰ κοντάρια σας τὰ πορφυρὰ τεντώσετε. Πάνω ἀπὸ τὰ κράνη τὰ χαλκᾶ πού σφίγγουνε τὰ μέτωπά σας τ' ἀποστολικά, φαρδιὲς σημαῖες ξεδιπλώσετε, παλαιϊκιὲς σημαῖες ἀσημόκλωθες. Ὁρμήσετε στὸν ἀνοιχτὸ τὸ δρόμον, ὅταν οἱ στριγγὲς πού βγάζουν στὸν ἀέρα τὰ ζῶα τὰ ἐραλδικὰ ὅσα στὸ βύσσο εἶναι κεντημένα, θὲ ν' ἀντηχᾶν σὰν πόρτες ἀνοιγόμενες μὲ βία, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ καταστροφέας κάθε ὠμορφιάς τοῦ κόσμου τῶν μαρμάρων, — ἡ πνοὴ τῆς παλαιστίνιας ἐπαγγελίας.

Καὶ νά, στὸ δρόμον ὅλοι οἱ τρανοὶ χυμᾶνε. Ὅπως τὰ κύματα μεσημεριάτικων τῆς θάλασσας ἀναβρασμῶν ὀρμᾶνε, ὁ Εἰρηνοποιός, ὁ Πράος κι' ὁ Ἀδικημένος, ὁ Ἐλεήμονας καὶ ὁ Διωγμένος. Μαζί τους κι' ἄλλους πήρανε καβαλλαρέους, ὠχρούς, ξανθοὺς, σὰν αἰγιώρηδες ὠραίους, πού μπρὸς τὰ πρόσωπά τους πάντα ἔχουνε γυρμένα. Εἶναι τὰ μάτια τους ὀρθάνοιχτα σὰν πετρωμένα κι' ὅλο κυτᾶζουν γιὰ νὰ βροῦνε τὴν κορφὴ μὲ τὸ Παλάτι. Μὰ σέρνεται ὁ δρόμος μακρινός· δεξὰ μιὰ λίμνη, ξεροβὰ γκρεμνός, γύρω τους ὁ ἀέρας θολωμένος, μαῦρος ὁ οὐρανὸς συνεφιασμένος.

Σκίζουνε λαγκαδιές, πηδᾶνε βίγλες καὶ τῶν παραμυθίωνε χώνουνται μέσ' στίς σπηλιὰς οἱ στριγγὲς. Σὲ λίγο φτάνουνε μπροστὰ στὸ κάστρο κάποιας πολιτείας. Μόλις τοὺς εἶδαν ἀπ' τοὺς πύργους, τρέξανε τὰ παιδόπουλα, τοὺς προσκυνῆσαν καὶ τοὺς προσκαλέσανε τὴ θολωτὴ τὴν πόρτα νὰ περάσουν, στὸ ἀρχοντικὸ νὰ ἡσυχάσουν καὶ τὸ βράδυ στὴ χαρὰ τοῦ Δοῦκα μὲ τὴν ξακουστὴ Κυρὰ τοῦ Γερακιοῦ νὰ ξεφαντώσουνε. Στὸ δρόμο τους χαλιὰ στρωθῆκαν μαλακά, πού μὲ τῆς Πόλης τὸ μετὰξι, οἱ ξακουσμένες καλογραῖες τῆς Βλαχέρνας τᾶχαν φτειάξει. Μέσα στὸ δῶμα μὲ τὴ σκέπαση ἀπὸ σιντέφ' ἱστορημένη καὶ τὴν ἐπίπλωση τὴ σκαλισμένη, ὀλόρθοι οἱ βαρῶνοι τοὺς περιέμεναν καὶ τοὺς καθίσανε στοὺς θρόνους γύρ' ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ τραπέζι. Τὴν ἴδιαν ὥρα ἓνας τρουβαδοῦρος πλάϊ ἀπὸ τὸ τζάκι πού τὴ ράχη του ἀκουμποῦσε, πῆρε τὸ βιολί του κι' ἄρχισε νὰ ψαλμωδᾷ τ' Αἰτάφου τὴν κατάκτηση. Πῶς φάνταζε ὁ τρουβαδοῦρος ὅταν μὲ τὸ μυτερὸ σανδάλι του τὸ βελουδένιο ἔλαφρὰ μετροῦσε, τὸ χρόνο τοῦ παλιοῦ σκοποῦ πού λιγωνάμενος περνοῦσε... Εὐτὺς μιὰν ἄκρη ἀπ' τὸ παραπέτασμα σηκώθηκε τοῦ βάθους καὶ γελαστὸ ξεχώθηκεν ἓνα ροδινοφορεμένο πονηρὸ παιδάκι. Σκύβοντας, ἔκανε σὰ νὰ σηκῶνῃ τὴν οὐρὰ τῆς νύφης, πού ἄρχισε στοὺς ξένους νὰ κρυφογελάῃ πίσ' ἀπ' τὴ βεντάγια τῆς. Ἴδιο παγῶνι σιγανὰ νὰ περπατᾷ. Νὰ σκουντᾷ τὴ βέργα τῆς. Τὰ μάτια τῆς νὰ μισοκλείνῃ καὶ νὰ καμαρώνῃ.

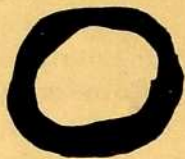
Ἐκεῖ πολλοὶ ἀπ' τοὺς καβαλλαρέους, ὅσοι εἶχανε ξανθὰ μαλλιά, προτίμησαν νὰ μείνουν μὲ τὸ Δοῦκα, ὑποταχτικοὶ τοῦ νὰ γενοῦν καὶ νὰ γλεντᾶνε μὲ τὰ πλούτη του. Τί γύρευαν αὐτοὶ νὰ πᾶνε στὸ βουνὸ τὸ μακρινό, ὅπου οἱ δράκαινες κρυμμένες στὶς κλεισοῦρες καρτερᾶνε, τὰ πέτρινα γεφύρια ποῦν ὅλο καμάρες μὲ τὸ κίτρινο τὸ μάτι τοὺς κυττῶντας; Μέσ' στὰ χαλάσματα τῶν παλαιῶν καστέλλων, μπᾶς καὶ δὲν κουλουριάζονται οἱ λάμιες, στοὺς διαβάτες ἔτοιμες τὸ στόμα τοὺς ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ τοὺς ρουφήξουν;

Τώρα στὸ δάσος ρίχτηκαν οἱ ἀποδέλοιτοι καβαλλαρέοι, ποῦναι ὠχροί, ποῦναι ξανθοί, ποῦναι σὰν αἰγιώρηδες ὥραϊοι. Ἔχει αὐτὸ ἀντὶς βελανιδιές, μεγάλες, καρπωμένες, φουντωτὲς ροδιές. Τὸ κάθε ρόδι ἔχει γιομάτο σὰ βυζὶ παρθενικὸ καὶ τὸ δροσάτο τὸ νερό, ποὺ γύρους σχεδιάζει μαλθακοὺς πάνω στὰ χορταράκια, φιλᾷ τὰ παιγνιδιάρικα μαλλάκια ἕνα σωρὸ Πεντάμορφων ἀπάνω σ' ἀνεμῶνες ξαπλωμένες ὅπως εἶναι καὶ σὲ τρυφερὰ κρινάκια. Καὶ βρίσκουντ' οἱ Πεντάμορφες ἀνάσκελα ριχμένες, τσιτσιδες καὶ ζεστόκορμες, τὰ μπράτ' ἀγκαλιασμένα ἔχοντας στὸν τραχήλῳ τους καὶ τὰ χυτὰ τὰ γόνατα στὴ δέση τῆς Ὑλῆς μισοανοιγμένα, ἔτοιμες διπλῇ ν' ἀνταποδώσουνε τὴν ἡδονὴ στὸν ἀντρά, ἀφ' οὗ φιλήσουν, σφίξουν καὶ δαγκώσουνε.

Ἐδῶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς καβαλλαρέους, ὅσοι εἶχανε ξανθὰ μαλλιά καὶ πλάνα μάτια, προτίμησαν νὰ μείνουν μὲ τὶς γυναῖκες, ὑποταχτικοὶ τοὺς νὰ γενοῦν καὶ νὰ γλεντᾶνε μὲ τὴ γδύμια τους. Τί γύρευαν αὐτοὶ νὰ πᾶνε στὸ βουνὸ τὸ μακρινό, ὅπου οἱ δράκαινες κρυμμένες στὶς κλεισοῦρες καρτερᾶνε, τὰ στόματά τους ἔτοιμες ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ τοὺς ρουφήξουν;

Ἔτσι κάθε προσπάθεια τῶν διαλεγμένων τῆς καινούργιας πίστεως, ποὺ ἐπάλιωσε, μόλις σκορπίση σ' ἕνα χέρι τὶς φλογόθωρες ζαρωματιὲς ποὺ χύν' ἀπ' τὸ κοντάρι τοῦ τὸ λάβαρο τῆς τόλμης, βρίσκει μπροστά του τὸ Χρυσὸ Μοσκάρι τοῦ Σινᾶ ἢ τὶς γυναῖκες τῆς Μωάβ, καὶ πέφτει, προσκυνάει, ὑποταχτικὸς τοῦ μέσου γίνεται ἢ τοῦ σκοποῦ, πὺ πέρα δὲ μπορεῖ νὰ πάη... Καὶ τὸ Παλάτι ἔρημο ξεχνιέται. Δὲ γρικιέται πουνθενά τοῦ τολμηροῦ ἢ ἀετήσια διαμαρτυρία. Ἐκείνου ποὺ θὰ ὑψωθῇ καὶ τὸ κεφάλι του μὲ τὴν κορῶνα θὰ στολίσῃ, τὸν κόσμον νὰ ὀρίσῃ καὶ μ' ἀγάπη καὶ μὲ λευτεριά νὰ τόνε κυβερνήσῃ. Προωρισμένος ὢντας νὰ νεκρώσῃ ὅσους ζωντανούς καὶ τῆς ζωῆς τὸ φῶς ν' ἀπλώσῃ πᾶν' ἀπὸ κείνους ποὺ κοιμοῦνται ὕπνους μακρινούς...

Οχτοι κατάφωτοι Έλλαδικοί, όπουθε γέρνουνε ρουμάνι τῶν
ροδοδαφνῶν κλαριά, γιὰ νὰ πιαστοῦνε ἀπ' τὰ ἀπολλώνια λου-
λούδια τους καὶ ἀπαλὰ νὰ κουνηθοῦνε στὸ γαλάζιο κύμα, οἱ
νύμφες οἱ ὀρθόβυζες ποὺ ἔχουνε ἀντὶς λαγόνες καὶ μεριά, οὐρὲς μὲ
λέπια κυανοπράσινα γυαλιστερά, μαργαριτάρια στάζοντας βροχὴ
μεσ' στὰ νερά. Σεῖς, π' ὅταν ἀνθίζουνε στὴ δύση τὰ οὐράνια ματό-
βρεχτα γεράνια, τὸ φάσμα τῆς Ἀργεῖς τηράτε νὰ περνάη, ἴδιο
γιγάντιο θαλασσοποῦλι, μὲ φουσκωμένα τὰ πτερὰ στὴ μαγικὴ Κολ-
χίδα ὅλο τρέχοντας νὰ πάη· στίς κόρδες τῶν ἀφρῶν ποὺ φτιάνουνε
κιθάρες στὸ ἀνάμεσα τῶν σκαλισμένων σας γυαλῶν, ἕναν παιάνα
θριαμβευτικὸ γιὰ τὴ θαλασσινὴ Ἑλλάδα τραγουδήσετε.

Αὐτὴ ἀπ' τῶν βυθῶν σας τὴ διάφανη λαμπράδα νὰ βγαίνει
εἶδε τοῦ Προωρισμένου τὸ μοναδικὸ κορμί, ἴδιο λωτοῦ μπουμποῦκι
καὶ νὰ ἀνεβαίνει. Ὅταν ἐκείνη τὴν ἡδονικὴ στιγμή τὸν χαιρετάγανε
ἀπὸ τίς ρημαγμένες πολιτεῖες, οἱ θριαμβευτικὲς ἀνάμνησες τῶν
περασμένων, καὶ οἱ μάντιδες κ' οἱ ἐστιάδες πρόσφερναν σκυφτοὶ
θυσίες στὸ ὠραῖο πλάσμα τὸ μαγευτικὸ, ποῦταν ἀρσενικὸ μαζὶ
καὶ θηλυκὸ.

Κι' ὅταν τὸ ἐρμαφρόδιτο κορμί του στὴν ἀμμουδιὰ στηλώθηκε,
τῶν ὄχτων σὰν πορφύρα κοκκινίσανε τὰ χῶματα, ἔτσι σὰν ὁ χυμὸς
τῆς γῆϊνης φωτιᾶς ποὺ μόνον στὰ σταφύλια πάει, νὰ φούσκωσε καὶ
νὰ πλημμύρισε κερνώντας τὴ στεριά, ποὺ τὴν ὥρ' ἀπ' τὸ κρασί μεθάει,
μὲ ὑποχθόνιων καλοκαιριῶν ἄγνωστα μύρα. Κ' ἦρθανε παληκάρια
μόλις μάθανε τὸ βγάλισμό του κρατώντας ἄσπρα περιστέρια μπρὸς
στὰ πόδια του νὰ σφάξουνε καὶ ντροπαλὲς παρθένες νὰ πετάξουνε
κουκιὰ σταριοῦ στὸ δρόμο του. Ὅπου τὸ πόδι του πατοῦσε λου-
λοῦδ' ἀνθοῦσεν ἄλικο, κι' ὅταν στεκότανε γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ὅλος
ὁ κάμπος σειότανε ἀπ' τὰ μουρμουρητὰ τῶν δέντρων καὶ πετρῶνε.
Τότες οἱ νέοι καὶ οἱ νιὲς εἶπανε πὼς στὸν κόσμον ἄλλο πλάσμα πιὸ
μεγάλον δὲν ὑπάρχει. Γιὰ τοῦτο ξεκινήσανε ἀπ' τὸ παράλιο ἐκεῖνο

πὸ τὸ θαῦμα γίνηκε — στοὺς ὧμους τοὺς τὸ εἶδωλό τοὺς φέροντας — πρὸς τὸ Παλάτι τὸ φανταστικὸ ἀργοπηγαίνοντας.

Πάνω σ' ἔν' ἀπέραντο κρεββάτι ἀπὸ ἑπτὰ κρατούμενο κολῶνες ἀργυρές, κρεββάτι πὸν χανόταν ἢ πορφύρα του μεσ' στὰ ροδόφυλλα, ἦτανε ξαπλωμένη ἡ θεότιτα ἢ ξακουσμένη. Τὰ χεῖλια τῆς φαινόντουσαν πιδ κόκκινα ἀπὸ τὰ πορτοκάλια πὸν τὸ χειμῶνα πέφτουν ἀπ' τῆς Σμύρνης τὶς πορτοκαλιές καὶ τὰ βρεμένα χῶματα ματώνουν. Ἀπάνω στὰ μαλλιά τῆς τὰ κατσαρωτά, πὸν φούσκωναν στοὺς ὧμους τῆς κομμένα καὶ πηχτά, εἶχε σκορπίσει γιὰ νὰ δείχνουνε μελένια, σκόνῃ ἀχνόλαμπρῃ ἀπὸ γαζίες. Ἔτσι ὅσες πλεξίδες σκορπιζόντανε πάνω στὰ μαξιλάρια ξεφεύγανε ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἴδιες χρυσὲς ὀχίες. Ἦτανε τὸ κορμί τῆς σὰν ἀπὸ χαλκό, γερὸ ἐφηβικὸ κορμὶ σφιχτοδεμένο. Τῆς φονικίᾳ Ἀστάρτης θύμιζε τὸ εἶδωλο τὸ ἀναμμένο πὸν ψήγονταν ριχμένα στὰ μετάλλινά του γόνατα, (στὸ ἱερὸ καμίνι ὅπως ἦταν καθισμένο), τῶν φιλισταίων γυναικῶν τὰ γαλατένια σώματα. Μὰ τρέμανε στοῦ Ἀντρογύναικου τὸ στήθος τὸ πλατύ, βυζιὰ παρθενικά, σὰν κίτρα τεντωμέν' ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ σφρίγους κ' ἦταν οἱ ῥῶγες τοὺς ἀπὸ τὰ κοίμαρα τῆς Πέργαμου πιδ πορφυρές. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀκούγόταν ἀπὸ λίγους. Τόσο ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς κυλοῦσε σαστισμένη, δίχως θέλησιν ὁρμὴ, ἀλλάζοντας κάθε στιγμὴ σκοπὸ, πράγματα λέγοντας ἀπίστευτα, φανταστικά, ὀλόγλυκες γεμάτα πικρὲς καὶ φαρμακερὲς χαρὲς.

Καὶ τὸ κρεββάτι σήκωναν στὸν ὧμο τοὺς ὀλόγυμνα τῆς Σπάρτης παληκάρια, πὸν εἶναι τὸ κορμὶ τοὺς σὰν τὸ κριθαρόψωμο, μαῦρο, ζεστό. Στάζει τὸ βλέμμα τοὺς ζεματιστὸ καὶ κάνει νὰ τινάζονται ἴδια πουλάρια οἱ κορασίδες πὸν συναντᾶν στὸ δρόμο τοὺς. Εἶναι βραχνὴ σὰν κουρασμένη ἀπὸ τὰ τραγούδια ἢ φωνὴ τοὺς καὶ τὰ μαλλιά τοὺς πίσσα, μέσ' στὴ μέση χωρισμένα. Ἡ λιγερὴ κορμοστασιά τοὺς σοῦ θυμίζει ἄγρια τραγιά σκαρφαλωμένα σὲ ταῦγετικούς γεμενοὺς, πὸν κόβεται πριόνι ἀπὸ χιόνια ἢ κορφὴ τοὺς. Μυρίζει ἢ πνοὴ τοὺς ἄρωμα μυρτιάς κ' εἶναι μὲ λάδι ἀπὸ δαφνοκούκουτ' ἀλειμμένο τὸ πετσί τοὺς τὸ ψημένο· στὸ κεφάλι τοὺς φορᾶν λεπτὸ στεφάνι λιγαριᾶς. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀγαπητικοί τῆς καὶ στὰ δικὰ τοὺς μόνο χάδια παραδώνει τὸ κορμὶ τῆς. Μὰ κάποτε κορίτσια νὰ τῆς φέρουνε ζητάει ἀπὸ τῆς Λέσβου τὸ νησί μὲ τὶς πολλὰς ἐλίες, γιὰτ' εἶναι Ἀντρογύναικο ἢ Ἡδονή, καὶ ἀγαπάει, πότε τὸν ἔφηβο πὸν ἔχει φτέρνα σιδερένια, πότε τὴ γαλανόματη παρθένα, μὲ ὅσιν εὐκολία πέφτει ἢ ροδοβορρὴ ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες μυγδαλιές.

Ἡ συνοδεία τώρα προχωράει. Τραγούδια μακριά, τραγούδι ἀνατολίτικα μαγεύουν τὸν ἀέρα πὸν μέσα σὲ βαλσαμικοὺς καπνοὺς

λιγώνεται. Βιολιά μ' ἀτέλειωτα δοξάρια, πάνω σὲ κόρδες ἀπ' τ' ἀση-
μοκέρατα τοῦ Ἄμμουα κριάρια, ἡδονικά μέρα καὶ νύχτα σέρνουν-
ται, τῆς ἔρημου τοὺς πύρινους σκορπῶντας στεναγμούς. Καὶ ἡ φωνή
τους ἢ λαχταριστὴ τὰ τελευταῖα θύμιζ' ἀγκομαχητὰ π' ἀκούστηκαν
κάποια χαράματα τριανταφυλλένια, ὅταν ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς
Ἑδῆμ τὰ φιλιτσένια, κατέβαιναν πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, (λευκοὶ
δαιμόνοι τῆς καταστροφῆς), οἱ τρεῖς ἀγγέλοι τῆς Γραφῆς.

Ἡ συνοδεία προχωράει. Γυρνᾷ τὸ Ἀντρογύναικο καὶ κάποτε
ἓνα μετέωρο τηράει νὰ λαμποκοπᾷ στοῦ οὐρανοῦ τὰ βύθη. Σὰ νὰ
μαζώχτηκαν τ' ἀστέρια σὲ στεφάνι δείχνει τὸ μετέωρο· λουλούδια
γαλανά καὶ πράσινα δεμένα μὲ τὴν ἀσημόπλεχτη τοῦ γαλαξία ἄκρη
στὰ βελουδένια μάκρη τοῦ ὀρίζοντα τοῦ σκοτεινοῦ. Τῆς Ἀποκάλυ-
ψης σημεῖο μήπως εἶναι φλογερὸ στὸ χάος μὲ τοῦ Χάρου τὸ δρε-
πάνι χαραγμένο, τὴν ἀλλαγὴ δηλώνοντας τῆς Τύχης κάποιου γύρου
καθὼς σ' ἐκείνο τὸ συμπόσιο τὸ ἀσσυριακὸ, ἄστραψεν ἡ ἀπόφαση
τοῦ πεπρωμένου, στοῦ τοίχου τὸ μωσαϊκὸ, μὲ γράμματα ἐβραϊκά;
Ὅταν οἱ μάγοι ἀπορούσανε καὶ τὸν προφήτη ρώταγαν, (κουνῶντας
τοὺς χρυσοὺς χαλκάδες ποῦχανε στ' αὐτιά), γυρεύοντας νὰ μάθουν
καὶ νὰ ποῦν τοῦ βασιλιᾶ τοῦ μεθυμένου τὴν ἔννοια τῆ μυστικιά
ποῦταν κρυμμένη στὰ λόγια τὰ συμβολικά.

Ὡ τῶρα ποῶς θὰ περιγράψῃ τοῦ Προωρισμένου τὴ χαρά;
Μπροστά του, νὰ τὸ Παλάτι, πάνω στὴν κορφή τὴν ἀψηλὴ σηκώ-
νεται. Γεμάτες εἶναι ἀσημένια πολυκάντηλα τριγύρω οἱ στοῆς του
καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀξωτοίχους τῶν εἰσόδων στράφτουνε
τ' ἀνοίγματα, ποὺ τὰ χρυσοντυμένα δείχνουν τρίκλινα τοῦ βασι-
λιᾶ. Στους τοίχους τῶν ἀκινήτου ψηφιδωτὰ παγώνια καὶ πουλιά,
ὅταν στὴ μέση στρογγυλεύεται, γύρ' ἀπὸ κολωνῶν στρηψίματα, τὸ
λαξευτὸ κουβοῦκλι, μὲ τοὺς θόλους καὶ μὲ τις αὐλές του· ἓνα
μεγάλο ἐπιπλο φτιαγμένο μὲ ὑπομονὴ πολλή γιὰ νὰ βαστάξῃ
πάνω σ' ἓνα μαξιλάρι πορφυρῶτερο κι' ἀπὸ τὸ αἷμα, τὴν πετραδο-
στόλιστη δαλματικὴ καὶ τὸ κοράλλινο τὸ στέμμα.

Μὲ μιᾶς τὸ Ἀντρογύναικο σηκώθηκε· στὴ γῇ σὰν ἄγαλμα στη-
λώθηκε τῆς Ἰσιδας τὴ στάση τὴν πετρένια ἔχοντας, καὶ ἡ φωνή
του μιὰν ἀλήθεια μυστικὴ ξομολογήθη ἀντηχώντας ἴδια μουσικὴ.
= Ἡ Μεγάλῃ εἶμαι Ἡδονῇ. Ἀπ' τὰ χοντρά μου χεῖλια τὰ βαμ-
μένα ποῦναι στρημμένα σὲ σπασμὸ αἰώνιας ἀπόλαυσης, τῆς κίνησης
τὸ φίλημα σ' ὅλη τὴν πλάση χύνεται. Τὴ δύναμή μου θενὰ νοιώσῃ
κεῖνος ποὺ θὰ σπάσῃ τὴ κώγχη τοῦ ὠκεανοῦ τὴ γαλανή, ὅπου γλυ-
κοκοιμοῦνται δυὸ μαργαριτάρια κολλημένα· καὶ ὅσοι τοῦ μυστή-
ριου τῆς νύχτας σύρουνε τὸ καταπέτασμα, θὰ δοῦν στὸν ἥλιο γύρου

ἄστρινες θεότητες με στήθια ὀρθωμένα, τὰ φλογερὰ φιλιὰ του προσπαθῶντας νὰ ρουφήξουνε στὰ ἀσημένια μέσα πέπλα τους ἴδιες Σαλῶμες παραδέρνοντας.

Εἶπε· καὶ φέρνοντας τὰ χέρια πίσ' ἀπ' τὸ κεφάλι της τὰ μελιχρώματα μαλλιά της τίναξε, ποὺ βγάλανε φωτιές. Καὶ ἀνεβαίνοντας τὰ πρῶτα σκαλοπάτια, ξανὰ σταμάτησε κλειῶντας τὰ μάτια, ὅταν ἡ γῆ ἴδια ξερὰ ἀγκάθια βλάστειν' ἀστραπές, ἐκεῖ ὅπου τὴν ἄγγιζε κάθε σανδάλι της. Σὲ λίγο πάλι ἄνοιξε τὸ στόμα της τὸ θεϊκό, ἓνα μεγάλο μυστικὸ ἀφίνοντας νὰ κυλιστῇ στὸν κόσμο.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύκλος, τὸ μεγάλο σχῆμα στὴ δημιουργία ἢ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος· εἶμαι ἡ Ἀρμονία. Μὲ πορφυρὸν ἀλαλαγμὸ σὰν Ἀχιλλέας γύρους ἀρματοδρομῶ μέσ' στὰ γλαυκὰ τὰ μονοπάτια τῶν κορμιῶν σας, κ' ἡ σκέψη σας ἐγώ, σὰν κρίκος σφίγγω τοὺς κροτάφους σας ὅπως τὸ μέτωπο τοῦ Κρόνου ἢ μεγάλη φλόγα γύρωθε στὴ ζαφειρένιαν ἄβυσσο. Ἀπὸ σκιὰς δαχτυλιδιῶν γιομάτο εἶναι τὸ ἔρεβος, μὰ ὅπου τοῦ Δημιουργοῦ τὰ χέρια ἀπλωθοῦνε, θὰ σκάσουν πάνω στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ νεφέλωματα ποὺ βονερὰ γυρνοῦνε καὶ θὰ λαμποκοπήσουνε ἴδιες δαχτυλιδόπετρες οἱ ἥλιοι. Τότες θ' ἀρχίσῃ ἡ Ζωὴ νὰ μουρμουρίσῃ προσευκὴ ξυπνήματος ἐκεῖ ποὺ ποὶν ροχάλιζεν ἡ Ὑλὴ. Γιὰ τοῦτο κάθε ἀνθρώπου ὑπέρροχον μὲ κύκλο φωτεινὸ, τριγυρισμένο παραδίνουν στὴ λατρεία σας τὸ πρόσωπό του. Παντοῦ στεφάνια νικᾷ ἡ ὕπαρξις τὸ τίποτα κι' ἀκολουθᾷνε Διονύσια ἡδονισμοῦ σ' ὅλη τὴν κτίσι. Τὸν Οὐρανὸν ὁ Γαλαξίας στεφανώνει μ' ἀσπρολουλούδα καὶ ἡ Βροχὴ στὴ Γῆ χαρίζει ζῶνι πολυχρώματι.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύκλος, τὸ μεγάλο σχῆμα στὴ δημιουργία ἢ Ἀρχὴ καὶ τὸ Τέλος· εἶμαι ἡ Ἀρμονία. Οἱ στρογγυλὲς σφραγίδες μὲ τοὺς σκαραβαίους ποὺ φορούσανε οἱ φλογεροὶ Σεσώστριδες, οἱ ἀργυροὶ χαλκάδες στὰ ποδάρια ἄσπρων Σεμιράμιδων, καὶ οἱ κορῶνες, καὶ οἱ ζῶνες καὶ τὰ σιδερένια τὰ βραχιόλια, τὸ πέταλο ἐκεῖνο τὸ λαμπρὸ στὴ μίτρα τοῦ Ἀρχιερέα τῆς Σιών καὶ τὰ κουνδούνια τὰ χρυσὰ τριγύρω ἀπὸ τὴ λειτουργικὴ ντυσιά του, ὅλα τὴν καββαλιστικὴ μου κλειοῦνε δύναμη. Τὰ μάτια τὰ ζουγραφισμένα καὶ τὰ χεῖλια τὰ βαμμένα ποὺ κάνουν τοὺς ἐφήβους νὰ λαγνεύονται καὶ νὰ ποθοῦν, τὴ ραχοκοκκαλιά τους γέρνοντας σὰν τόξο ποὺ σφυρηλατημένο ἔχει τῶνομά μου, ἀκόμη καὶ τῶν σκλάβων οἱ σφιχτοδεμένες ἀλυσσίδες — γιατί κι' ὁ πόνος εἶναι ἡδονὴ — ὅλα ἐμένα συμβολίζουνε. Καὶ τὰ νομίσματα τ' ἀρχαῖα ὅπου ἀρμενίζει τὸ ἑλληνικὸ δελφίνι, οἱ ραβδωτὲς κολῶνες γύρω ἀπ' τὰ ἱερά, ἀκόμη τὰ ποτήρια καὶ τὰ βάζα στὰ Μυστήρια καὶ στὰ συμπόσια, ὅλα

τὴν παντοδυναμία μου μολογᾶνε καὶ σὲ καμπυλόητες γυρνᾶνε,
λὲς καὶ κάτω πῶς ζητᾶνε, σχεδιάζοντας μεγάλους κύκλους καὶ
μικροὺς στὴν ὑπαρξή· θυμίζοντας τοὺς μελοζύμωτους· Ἀδώνιδες
ποὺ κάποια Ἀφροδίτη νοιώθοντας νὰ τοὺς βαστάῃ ἀπ' τὴ μέση
ἀγκαλιασμένους, ἀφίνονται στὸν ἱερὸ ρυθμὸ τοῦ πόθου, καὶ γυρί-
ζουν καὶ χορεύουν.

= Τοῦ γέλιου στάζει ὀλοστρόγγυλος ὁ ἦχος καὶ παίρνει βόλτες
κ' ἡ κατάρα σὰν ἀνεμοστρόβιλος πάνω στὴ μνήμη. Πέφτουν οἱ
σφαιρικοὶ καρποὶ οἱ καμωμένοι νὰ σαπίσουνε στὸ χῶμα κ' εἶναι
κύκλοι τὰ ματάκια φωτεινοί, τῶν σπουργιτιῶν τῶν τρομαγμένων
ποὺ σιγοπετᾶν καὶ τοὺς τσιμπᾶνε. Τὰ δάκρυα ποὺ καίουν τόσο σὰ
φίδια κρουσταλλένια κουλουριάζονται καὶ δένουνε στὸ στόμα ἕναν
κόμπο πίκρας. Καὶ εἶναι ὀλοστρόγγυλα τὰ τριαντάφυλλα τ' Ἀπρίλη
π' ἀνοίγουν μὲ τὴ χαραυγὴ καὶ ποὺ μὲ τὸ σουρούπωμα μαδᾶνε.

Εἶπε, ἀρχίζοντας τὸ κάθε σκαλοπάτι ν' ἀνεβαίνει καὶ μόλις στὸ
Παλάτι ἔφτασε, τὴν πόρτα τὴ χαλκὴ ἀνοίγει γιὰ νὰ μπῇ. Μὰ πρὶν
αὐτὴ προφτάσῃ τὸ κατῶφλι νὰ περάσῃ, βγήκαν οἱ μοσκομύριστοι
τῆς ἀνοιξὸς ἀέρηδες ποὺ ἦταν ἐκεῖ φυλακισμένοι ἀπὸ χρόνια τῶν
χρονῶν καὶ περίμεναν. Γι' αὐτοὺς κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε τίποτε
ἀκούσει, οὔτε πῶς καθόντουσαν ἐκεῖ καὶ προσμενᾶν. Τώρα κατέβη-
καν σὰ μέλισσες μεγάλες κ' ἦταν τὰ πόδια τοὺς βαρὺ ἀπὸ τὴ σκόνη
τῶν ἀνθρώπων παλαιῶν καλοκαιριῶν. Μόλις τὸ χλιαρὸ μουρμούρισμά
τους ἀκουσαν, βλάστησαν τὰ σπασμένα κιονόκρανα καὶ στὶς μετῶ-
πες τῶν ναῶν ἐσύρθη πάλιν ὁ ἀμίαντος χιτῶν τῆς ζωοφόρου, ὅταν
ἀπ' τ' αὐτὰ ποὺ λησμονήθηκαν πάνω στ' ἀρχαῖα σκαλισμένα μάρ-
μαρα, οἱ Φοίνικες, — τ' ἀθάνατα πουλιὰ — μεσ' ἀπ' τὸ κλώσσισμα
τόσων αἰώνων ξαναβγαίνοντας, ἀρχίσανε νὰ κελαϊδᾶνε τὰ παλιὰ
τραγούδια τοῦ Διόνυσου καὶ τῆς μητέρας Δήμητρας.

Καὶ οἱ ἀέρηδες οἱ μοσκομύριστοι τῆς ἀνοιξὸς σκορπίστηκαν ἴδια
μελίτσια πάνω ἀπὸ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι ἄσπρα σὰν
κερὶ κι' ἀπὸ τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι σὰν τὸ μέλι κίτρινα
καὶ γέμισαν ἀπὸ γλυκάδα κι' ἀπὸ μαλακότητα τοῦ κόσμου οἱ κυψέ-
λες. Ὅταν μὲ τὰ ποντιφικὰ φορέματα γύριζε πίσω καὶ στεκότανε
στοῦ πρόστοου τὴ μέση, τ' Ἀντρογύναικο, ἴδια χρυσὴ κολῶνα,
ἄγνωστη τοῦ Ἡσίοδου ἢ γενετήσια θεότητα ἢ μυστικιά, ἢ Ἡδονή,
μάννα τῆς ἀρμονίας, Ἡδονὴ Ζωῆς καὶ ὄχι Ἡδονὴ στιγμῆς, μάννα
τῶν μαρμαρένιων ἀγορῶν καὶ τῶν λουτρῶν καὶ τῶν σταδίων καὶ
τῶν μακεδονικῶν θριάμβων ἴσαμε τὴ Σογδιανή, ὅπου ἕνα παιδί
τῆς Ἰλιάδας κραταῖό, τὸ μπράτσο του ἀπλώνει, κι' ἀπ' τὸ ἄσιανὸ
γονάτισμα σηκώνει τὴν ὥμορφη Ρωξάνη ποὺ μπροστὰ στὴν τόση
λεβεντιά του σκύβει καὶ θαμπώνει.

Καὶ οἱ ἀέρηδες οἱ μοσκομύριστοι τῆς ἀνοιξῆς σκορπίστηκαν ἴδια μελίτσια πάνω ἀπὸ τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι ἄσπρα σὰν κερὶ κι' ἀπὸ τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα ποὺ εἶναι σὰν τὸ μέλι κίτρινα καὶ γέμισαν ἀπὸ γλυκάδα κι' ἀπὸ μαλακότητα τοῦ κόσμου οἱ κυψέλες. Τότες, ὅπως τὰ σαπισμένα τὰ ροδάκινα πέφτουν ἀπ' τὰ κλαριά τους ἓνα πνιγμένο στεναγμὸ ἀφίνοντας μὲς στὸ θαμπὸ τὸ σύδεντρο, ἔτσι ἀπ' τὸ σταυρὸ του ρίχτηκε κι' ὁ Λυτρωτῆς, τῆς μαρμαρένιας εἰλικρίνειας ἐκεῖνος ὁ καταλυτῆς. "ὦ, μὰ γιὰ τοῦτον δὲν ἀντήχησαν οἱ θρηνερὲς φωνὲς ποὺ ἀκουστήκαν ἀπ' τὸν πυθαγόρειο ναυτίλο, ὅταν ὁ παμμέγας Πᾶν ξεψύχαγε μέσα στοῦ Λύκαιου τοὺς σκοτεινοὺς δρυμῶνες. Ἡ γῆ στὸ πέσιμό του πῆρε μιὰν ἀνάσα, ὅπως τὸ γυρτὸ κλαδὶ ὅταν τοῦ ρίχνουν τὸν καρπὸ ποὺ τὸ λιγοῦσε τινάζεται καὶ κόβει δρόμο σιγοτρέμοντας ἀπὸ ἀλαφροσύνη, πάνω στὶς κορφές. "Ὅλοι οἱ σαπισμένοι οἱ καρποὶ στὴ γῆς ἀπλώθηκαν. Ὁ νόμος καταλύθηκε τοῦ «οὐ», τοῦ «μὴ» καὶ κάθε ἀπαγόρευσης. Πέρασαν οἱ ματωμένοι ψυχικοὶ μεγάλοι σπαραγμοὶ τῆς χριστιανωσύνης.

Καὶ εἶναι τὸ ἀλέτρι, καὶ εἶναι τὸ τιμόνι, τὰ μόνα τίμια ἀκουμπιστήρια τῶν χειρῶν. Ἀπ' τὰ βουνὰ οὔτε κουδούνι' ἀχολογοῦν γιδιῶν, τοῦ Μίθρα τὴν ἀνάστασι δόξαζι ἡ φλογέρα καὶ στὴ στεργιὰ καὶ στὰ μονοῤαγια πέρα ὡς πέρα, μόνη ἀπλώθηκε καὶ βασιλεῦει, τῆς δελφικῆς θεότητος εἰρηγικῇ ἡμέρᾳ. Καὶ εἶναι τὸ ἀλέτρι, καὶ εἶναι τὸ τιμόνι, τὰ μόνα τίμια ἀκουμπιστήρια τῶν χειρῶν.

Ἀντιλαλοῦν καὶ πάλι τ' ἀργογάλια τὰ ἀρκαδικὰ τραγούδια ξέγνοιαστα, βουκολικά καὶ μέσ' στὰ μεσημέρια τ' ἀπτικά, σὰ νᾶναι μάτσοι στάχυα ἀπὸ τῆς Δήμητρας τὴν ἱεροτελεστία, πάνω ἀπὸ ἀλόγατα θεσσαλικά τινάζονται ξανθόφωτοι οἱ βόστρυχοι ὠραίων ἀγοριῶν. Τὴν ἴδιαν ὥρα ὅταν κάποια θεωρία, ὀλόλευκη σὰ μαρμαρένιο ὄνειρατο φειδιακό, σ' ἓνα ναὸν ἀργοπηγαίνει, τὸ λόφον ὅλο κι' ἀνεβαίνει, σὰν τόξα τὰ λαιμὰ λυγίζονται τῶν ἀφρισμένων πουλαριῶν, καὶ οἱ ἀσφόδελοι τσακίζονται.

Πάνω ἀπὸ τὸ ἄστρ' τῆς Παρθένας πάλιν ἡ σοφία ἴδιο δόρυ χάλκινο τεντώνεται, τὸν οὐρανὸ ἂν πέση ἔτοιμο νὰ συγκρατήσῃ. Ὅταν οἱ ἄλλες δοῦλες πολιτεῖες, οἱ αἰολικὲς, οἱ θράκισσες καὶ οἱ μαυροθαλασσίτισσες, ζυμώνουν τὸ χρυσάφι τους καὶ φτειάνοντας μεγάλα τάλαντα, τὰ στέλνουνε νὰ τὰ κυλήσουν μπρὸς στὰ πόδια τῆς θεᾶς ποὺ τὰ βοδίσια μάτια τῆς τὸν πυρετὸ μιᾶς ναυμαχίας καθρεφτίζουν, πνίχτρας κάθε βαρβαρότητας. Καὶ εἶναι ἀπὸ τώρα ἡ ζωὴ μόνον γιὰ τοὺς ὠραίους καὶ γιὰ τοὺς δυνατοὺς. Γιὰ τοὺς ὠραίους τὸ κορμὶ καὶ γιὰ τοὺς δυνατοὺς τὴ σκέψη. Ἀθῆνα! σκίσε μὲ τὸ κοντάρι σου τὸ δράκο τὸ σημιτικὸ ποὺ στρίβεται ὀλόκληρους

αἰῶνες μπρὸς στὰ πόδια σου, νεκρώνει σε καὶ σὲ μεγάλη παραζάλη
σὲ κρατάει. Τότε δὲ θὰ φοβώμαστε τὸ θάνατο ποὺ μᾶς τὸν ἐδειξες
τόσον ὥραϊο, σὰ μιὰ προέκταση τῆς ζωϊκῆς χαρᾶς — ὦ σεῖς, ἡλύσια
νησιά, Φθεῖη ἐρίβωλος! — πάνω στὰ ἐπιτύμβιά σου μάρμαρα μὲ
τὰ σφιγμένα χέρια σὲ χαιρετισμὸ καὶ τὰ προσώπατ' ἀλαφρογυρ-
μένα σ' ἀσπασμό. Ἀθῆνα! κείνοι ποὺ θενὰ πιστέψουνε τὴ διδαχὴ
σου τέλος δὲ θὰ δοῦν ποτέ τους, ὦ σύ, ποὺ ἔστησες γιὰ σύμβολο
τοῦ τελευταίου τῶν ματιῶν κλεισίματος, πάνω στὸν τύμβο τοῦ Κερα-
μικοῦ, ἓνα μεγάλο ταῦρο, ὅλο στιβαρότητα κι' ὀρμή. Πόλη ἀστέρι,
τράβα τὸ δρόμο σου τὸν κυκλικό· ὁ θρίαμβος ὁ πορφυρὸς στὰ
ἀκρουράνια τὰ μοιραῖα σὲ προσμένει, κ' ἔχει τὰ χέρια του ἀνοιχτά,
ὁποῦθε στάζει φῶς. Μ' αὐτὰ θὰ σ' ἀγκαλιάσῃ καὶ θὰ σὲ δοξάσῃ.

Μέσα σὲ ἄρματα ὀρθόστατες ἀκολουθᾶνε οἱ Πυθίες τῆς ἐλληνι-
κῆς ψυχῆς. Ἡ Ἐφεσος, ἡ Σμύρνα καὶ ἡ Πέρογμος, αἱ Σάρδεις,
τὰ Θυάτειρα κ' ἡ Λαοδίχεια. Πανώριες, στιβαρές εἶναι γυναῖκες
καὶ φαντάζοντε σὰν Ἥρες, τῶν θεῶν μαννάδες. Ξυπνήσανε καὶ οἱ
ἑπτὰ μύλιν ἀκούσανε τῆς ἀσπρῆς κουκουβάγιας τὴν κραυγὴ καὶ βγῆ-
καν ἀπ' τ' ἀρχαῖα στάδια τὰ τσακισμένα, μὲ τὴ μαντικὴ φωνή
τους ἀπ' τὴ σκονισμένη λησμονιὰ τῶν σαρκοφάγων ἀνεβάζοντας
ὅλα τὰ κατὰρῶν κεφάλια τῶν σοφῶν, τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεγά-
λων τεχνιτῶν, ποὺ τώρα τίς ἀκολουθᾶνε. Ὅταν ὀλόγυμνοι παγκρα-
τιασταί, θαύματα ζωϊκῆς ἀλκῆς, παιᾶνα θριαμβευτικὸ βροντοφωνᾶνε.
Καὶ οἱ δάφνες κ' οἱ ἀγριελιές, κάτι μεσ' στοὺς κορμούς των νοιώ-
θουνε ἴδιο κρασί νὰ ξεχειλίσῃ. Γιὰ τοῦτο τὰ κλαριά τους μὲ τὸ
πλέξιμο τῶν φύλλων τὸ ἀρχαῖο, κεῖνο ποὺ στεφάνωνε τὰ μέτωπα
τῶν νικητῶν, ἀργοκινᾶνε στὸν ἀέρα, σὰ νὰ τὰ κρατᾶνε κήρυκες ποὺ
εἶναι ὁ χιτῶνας τους ἀπὸ στρογγυλὸ λινάρι. Τῶν τραγουδιῶν ὁ σκο-
πὸς ἴδιος καπνὸς ὁμηρικῆς θυσίας ἀνεβαίνει, κ' εἶν' τὰ τραγούδια
τους ζεστὰ καὶ βγάζουν φλόγες ἀπ' τὰ στόματα ὁποῦθε φτερουγί-
ζουν. Μὲ τὴν κνίσσα τους πηγαίνουν νὰ ξυπνήσουν κείνους ποὺ κοι-
μήθηκαν στοῦ Ὀλυμποῦ τίς πιὸ βαθιές σπηλιές καὶ λησμονήθηκαν.
Ὅταν τὸ σκότος πλάκωνε τὸν κόσμον κάτω, πάνω, γύρ' ὁλοῦθε...
Σὰν εἶχε καὶ γιὰ τοὺς ἀθάνατους ξεφυλλιστῇ τὸ κίτρινο τριαντά-
φυλλο ἐνὸς παγκόσμιου ἐσπερινοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Δραχ. 2.